

Ζούμε σε μια χώρα με ενδιαφέρουσα και δραματική ιστορία, η οποία περιλαμβάνει τους διωγμούς, τους πολέμους και τη σκληρότητα της προσφυγιάς που έζησαν χιλιάδες Έλληνες. Κι όμως υπάρχουν σήμερα άνθρωποι με «ελληνικό αίμα» να κυκλοφορεί στις φλέβες τους, οι οποίοι κυνηγούν και επιδιώκουν το θάνατο των προσφύγων από άλλες χώρες που βρήκαν καταφύγιο στην Ελλάδα. Θύμα αυτών των ανθρώπων και του πολέμου είναι ο νέος δωδεκάχρονος φίλος μου, που γνώρισα πρόσφατα κάτω από τραγικές συνθήκες.

Ο Οζάν, όπως λέγεται ο ήρωας της ιστορίας μας, βρισκόταν μέχρι και πριν από λίγες μέρες σ' ένα ερημικό σπίτι, σ' ένα από τα πιο τρομακτικά σημεία της Αθήνας, κοντά στην πλατεία της Ομόνοιας. Αποφασισμένος να μαζέψει οικονομικούς πόρους για να θρέψει τη μικρότερη αδερφή του, Ζαρμπάτ, που τον ακολουθούσε, οδηγήθηκε στην πλατεία, εκεί όπου και τον γνώρισα. Σ' ένα παγκάκι... Μόνος να κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά του την αδερφή του και με τα δυο του χέρια απλωμένα να ζητούν βοήθεια, ήλπιζε πως θα βρει τον σωτήρα του. Ξαφνικά απολαμβάνοντας τη βόλτα με την οικογένειά μου αντίκρουσα αυτήν τη θλιβερή εικόνα. Αμέσως αναπάντητα ερωτήματα δημιουργήθηκαν μέσα μου και έτσι, παίρνοντας φυσικά την άδεια των γονιών μου, αποφάσισα να βρω τις απαντήσεις τους. Χωρίς δισταγμό κατευθύνθηκα σ' αυτά τα δύο παιδιά. Από κοντά διέκρινα καλύτερα το βλέμμα τους. Ήταν πιο ξεκάθαρο, έμοιαζε σαν να απλώνεται μες στα δυο τους μάτια, μια καταπράσινη θάλασσα.

Καθώς πλησίαζα πρόσεξα έναν άδικο φόβο προς τα εμένα που αρχικά προσπαθούσα να καταλάβω από που προέρχονταν. Δυστυχώς η εξέλιξη δεν ήταν όπως περίμενα. Έχοντας φτάσει πια στο παγκάκι παρατήρησα στο σώμα τους πληγές, μελανιές και γρατζουνιές. Έτρεχαμ αίματα από παντού. Η ζωή τους βρισκόταν σε κίνδυνο. Εντυπωσιάστηκα, δεν το περίμενα! Κάθισα κοντά τους, όμως αυτοί μετακινήθηκαν από τη θέση τους. Αντιλήφθηκα το φόβο τους και τους εξήγησα πως δεν είχα κανένα ύπουλο σκοπό ώστε να τους βλάψω. Με αφορμή τη γνώση και των δυο μας στα αγγλικά, ανταλλάξαμε ονόματα, ηλικίες και βαθιές συναισθηματικές απόψεις. Ο χρόνος περνούσε και οι σχέσεις μας γίνονταν όλο και πιο φιλικές. Επομένως τόλμησα να ρωτήσω τον Οζάν γιατί ήταν τόσο πολύ τραυματισμένος. Μου διηγήθηκε πως το προηγούμενο βράδυ αυτός και η αδερφή του έπεσαν θύματα ρατσιστικού διωγμού. Καθώς λοιπόν έψαχναν για τροφή, η μικρή τετράχρονη αδερφή του ξέφυγε από το χέρι του μικρού Οζάν και μπλέχτηκε άδικα σ' έναν τσακωμό προσφύγων με ρατσιστές. Αιτία όλων αυτών ήταν ένα μαχαίρι που έβγαλε ένας από τους ανθρώπους, που ήταν εναντίον προσφύγων. Ενθουσιασμένη η μικρή, το αντιλήφθηκε σα παιχνίδι και πήγε να πιάσει το μαχαίρι. Χωρίς να βλέπει ο «πολεμιστής» ετοιμαζόταν να πληγώσει με το μαχαίρι τη νεαρή καρδούλα της. Ο Οζάν στη σκέψη πως θα χάσει την αδερφή του, τρελάθηκε! Έτρεξε προς τον άνθρωπο αυτόν και του φώναξε δυνατά! Αυτός τσαντισμένος, χτύπησε άγρια τη Ζαρμπάτ, καθώς και τον Οζάν. Θέλοντας να φύγουν από το μανιακό που τους κυνηγούσε, άρχισαν να τρέχουν μακριά. Έτσι έφτασαν και στο ερημικό σπίτι. Βλέποντας τα δακρυσμένα μάτια των παιδιών αποφάσισα να διακόψω τη συζήτηση και να λάβω δραστικά μέτρα.

Αφού λοιπόν κάναμε ένα σύντομο οικογενειακό συμβούλιο, αποφασίσαμε να βοηθήσουμε αυτά τα δύο ανήμπορα παιδιά. Απευθυνθήκαμε σε εθελοντές γιατρούς, που ξέραμε πως δρούσαν αποφασιστικά σ' εκείνη την περιοχή. Σύντομα τα παιδιά έγιναν καλά και ο γιατρός θέλησε να μάθει την ιστορία τους. Έτσι άκουσα κι εγώ. Ο Οζάν διηγήθηκε σ' εμάς και στο γιατρό πως από τη στιγμή της γέννησής του έχει βιώσει μόνο πόλεμο. Κάθε πρωί που πήγαινε για το σχολείο έβλεπε αεροπλάνα να πετούν, βόμβες να εκρήγνυνται κοντά του, καθώς και εκατοντάδες άψυχα σώματα ανθρώπων να είναι σκορπισμένα γύρω

του. Μάλιστα πριν από δυο μήνες η οικογένειά του δειπνούσε κάτω από ακραίες συνθήκες, όταν μια ομάδα βάρβαρων ανθρώπων εισέβαλε σπίτι τους. Οι γονείς των παιδιών αντιλήφθηκαν τον κίνδυνο και τους είπαν να τρέξουν μακριά. Τα παιδιά κρύφτηκαν στην αυλή. Μπορούσαν να ακούσουν ξεκάθαρα τα λόγια. Οι αντάρτες άρπαζαν τους γονείς από τα χέρια και ήταν έτοιμοι να τους σκοτώσουν. Η Ζαρμπάτ τυλίχτηκε στο σώμα του Οζάν. Αυτός την φίλησε αδελφικά στο κούτελο, λέγοντάς της : « Μην ανησυχείς, σε λίγο θα είμαστε κοντά στους γονείς μας». Οι γονείς φοβισμένοι φωνάζουν μαζί: «Καλή τύχη στη ζωή. Σας αγαπάμε!» και τότε ακούστηκαν πυροβολισμοί. Μετά από λίγη ώρα οι αντάρτες έφυγαν και τα παιδιά μπήκαν στο σπίτι. Όταν αντίκρυσαν τους γονείς τους έπεσαν πάνω στα ματωμένα κορμιά τους και άρχισαν να κλαίνε...να κλαίνε ασταμάτητα, ώσπου εξαντλημένοι αποκοιμήθηκαν. Το επόμενο πρωί μίλησαν μ' έναν άνθρωπο, ο οποίος θα εκμεταλλευόταν την οικονομική τους δυνατότητα και θα τους μετέφερε στην Ελλάδα. Έτσι κι έγινε... Μετά από δύο μήνες είναι εδώ και μας μιλάνε. Εκείνη τη στιγμή τελείωσε η ιστορία τους όπως και οι ερωτήσεις γι' αυτήν. Αφότου πέρασαν κάποιες μέρες τους πήραμε σπίτι και τους φιλοξενήσαμε μέχρι να βρουν ένα σταθερό σπιτικό, καθώς και προσπαθήσαμε να τους χαρίσουμε στιγμές αγάπης, γαλήνης, και οικογενειακής ζεστασιάς.

Τι νόημα θα έχει η ανθρώπινη ζωή αν κάθε άνθρωπος κυνηγά και καταδιώκει τον συνάνθρωπό του μόνο και μόνο επειδή έχει άλλο χρώμα δέρματος, διαφορετικές πεποιθήσεις και προέρχεται από άλλη χώρα; Ερώτημα στο οποίο ο καθένας μπορεί να βρει εύκολα λογική απάντηση, αλλά δύσκολα να το κάνει πράξη. Διαφέρει άραγε ο πόνος του Οζάν και της Ζαρμπάτ , που έχουν ζήσει τον πόλεμο, το θάνατο και τώρα τη δυστυχία της προσφυγιάς, επειδή δεν κυλάει στο σώμα τους αίμα ελληνικό;

Αμαλία Κορνέλη
6^ο Δημοτικό Σχολείο Κερασινίου